

Arrest

nr. 283 705 van 23 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 8 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor verzoeker, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 januari 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 8 augustus 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun van etnische afkomst. U bent een moslim van de soennitische stekking. U verklaart rond de achttien jaar oud te zijn, maar op basis van leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij werd (...) 1998 als uw geboortedatum aangenomen en zou u nu aldus vierentwintig jaar oud zijn. U bent geboren in Sangar, een dorp gelegen in het district Alingar van de Afghaanse provincie Laghman. U woonde daar tot uw vertrek uit Afghanistan samen met uw ouders en uw jongere broer en zus. U ging in totaal twee jaar naar school in uw dorp. Daarnaast studeerde u in de moskee van uw dorp. Nadat u stopte met school hielp u vanaf uw veertiende à vijftiende levensjaar tot aan uw vertrek uit Afghanistan af en toe uw vader met het laden van zand in vrachtwagens en deed u huishoudelijke inkopen.

Daarnaast had u ook nog een oudere broer, genaamd Z. (...). Hij overleed ongeveer vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan tijdens een bomaanval. Tijdens zijn twee à driejarige studie aan de madrassa, werd uw oudere broer Z. (...) ervan overtuigd om de taliban te vervoegen. Hij werkte vervolgens in totaal anderhalf jaar voor de taliban als soldaat. Dit onder de talib-naam I. (...). Vanaf het moment dat uw broer voor de taliban begon te werken kwam hij nog zelden naar huis. Tijdens de aanbouw van een grot in de berg "Gert" kwam uw broer om het leven bij een bombardement op deze schuilplaats in aanbouw.

Uw vader werd door de taliban telefonisch op de hoogte gebracht van het overlijden van uw broer, waarna hij het lichaam van uw broer ging halen. Twee dagen na de dood van uw broer bezochten twee bevriende talibanleden van uw broer uw huis om hun medeleven te betuigen.

Drie maanden na het overlijden van uw broer bezochten de taliban uw huis opnieuw. Ze verzochten u om hen te vervoegen om tegen de buitenlanders en de slavenoverheid te vechten en de dood van uw broer te wreken. U zei tegen hen dat u er nog over zou nadenken. Toen ze u een tweede keer bezochten, zeiden ze dat u naar de madrassa moest komen. De dag na hun tweede bezoek deed u dit. U volgde twintig dagen les aan de madrassa totdat er werd gepreekt dat u de taliban moest vervoegen en u zichzelf moest bewapenen ter vervulling van de jihad. Indien u dit niet in uw regio wenste te doen, dan kon u naar Waziristan gaan om daar een zelfmoordaanval te doen. Voor een zelfmoordaanval zou u een training van zeven à acht maanden moeten volgen.

Nadat u dit alles aan uw vader vertelde bent u niet meer naar de madrassa gegaan, waarna de taliban u voor een derde keer thuis bezochten. Toen u aangaf dat u niet zou terugkeren naar de madrassa, sloegen ze u op uw arm en werd u door uw vader, buiten bewustzijn en met een gebroken arm, naar het ziekenhuis gebracht. Dertig minuten nadat u opnieuw bij bewustzijn kwam in het ziekenhuis, ging u naar huis. Na twee weken namen de taliban telefonisch contact op met uw vader om te melden dat u opnieuw naar hen gestuurd moest worden wanneer uw arm genezen was. Vervolgens besloot uw vader dat het beter was dat u naar Turkije zou gaan en verliet u Afghanistan.

U reisde vanuit Kabul via Pakistan en Iran naar Turkije, waarna u door Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, opnieuw Servië, Roemenië, Duitsland en Frankrijk reisde om op 12 januari 2012 in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Nadat u Afghanistan verliet hebben de taliban nog twee keer naar u gevraagd bij uw vader. Zo namen ze één keer telefonisch contact op met uw vader en bezochten ze één keer uw huis.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u omwille van voornoemde problemen meegenomen en gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van de taskara van uw vader, twee kopieën van foto's van uw overleden broer Z. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u meegenomen en gedood zou worden door de taliban, gezien u op de vlucht ging nadat zij u op gedwongen wijze wilde rekruteren om onder meer de dood van uw broer te wreken. Om onderstaande redenen bent u er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker bijgevolg correcte verklaringen verwachten in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. In het kader hiervan stelde het CGVS vast dat u nalaat een duidelijk zicht te geven op uw identiteit en herkomst. Zo legde u geen overtuigend stuk neer ter staving van uw identiteit en beweerde leeftijd. U gaf immers tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u op 12 januari 2021 dat u geboren werd op 31 januari 2005 en aldus vijftien jaar zou zijn geweest op dat moment. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 29 januari 2021 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Een frappant verschil. Hoewel deze beslissing reeds lang werd betekend, tekende u hiertegen nooit beroep aan, noch deed u enige moeite om uw bewering dat u minderjarig zou zijn terdege te staven (zie infra). Wat meer is, eens gevraagd naar uw leeftijd tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kon u evenmin overtuigen. Zo verklaarde u volgens uw taskara 18 jaar oud te zijn. Uit uw taskara blijkt na vertaling dat u 10 jaar oud was in het jaar 1392 of 1393 van de Afghaanse kalender (2013 of 2014 volgens de Westerse kalender). Op basis van uw taskara bent u aldus 18 of 19 jaar oud. Omwille van de onduidelijke kopie die u voorlegt van uw taskara, kon het jaartal, en bijgevolg ook uw leeftijd, niet met zekerheid worden vastgesteld. Wat wel kon worden vastgesteld is dat zowel de voornoemde leeftijd(en) op basis van uw verklaring als op basis van uw taskara, niet overeenkomen met de leeftijd die u bij aanvang van uw procedure vooropstelde (CGVS p. 4). Volgens de geboortedatum die u toen opgaf, met name 31 januari 2005, zou u vandaag de dag 17 jaar oud zijn. Hieruit blijkt dat u zelf geen enkel idee hebt wat uw precieze geboortedatum dan wel zou zijn. Dat u bovendien ten aanzien van de Duitse, Roemeense én Bulgaarse asielinstanties gebruik maakte van nóg andere geboortedata is simpelweg buitensporig (1 januari 1998 in Duitsland en Roemenië, en 2 mei 2000 in Bulgarije). Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u de Belgische asieldiensten trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, waardoor uw geloofwaardigheid in grote mate ondermijnd wordt. Ter staving van uw identiteit en leeftijd legde u dan wel een taskara (identiteitsbewijs) neer, al blijkt het wel om een onduidelijke kopie te gaan (zie groene map document 1). Aan dergelijke stukken kan echter geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knip-en-plakwerk. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen ernstig de authenticiteit van het door u neergelegde stuk. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunend karakter, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van in casu ongeloofwaardige verklaringen herstellen (CGVS, p. 3-4, 18). Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid hoe dan ook enkel verder daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen incoherenties en onwaarschijnlijkheden bevatten die de interne logica van uw asielaanvraag aantasten dat hieraan geen geloof meer gehecht kan worden. In het kader hiervan merkt het CGVS in eerste instantie op dat u uw zowel het

lidmaatschap van uw broer bij de taliban als zijn dood in deze hoedanigheid, niet weet hard te maken. Zo is het vooreerst minstens opvallend dat u bij de DVZ aangaf dat uw (overleden) broer Z. (...) woonachtig is in Sangar (administratief dossier verklaring DVZ punt 17). Hoewel u dit wel deed toen u nog beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) (zie administratief dossier fiche NBMV), vertelde u bij de DVZ aldus niet over de dood van uw broer noch over het feit dat de taliban u mede in het kader hiervan benaderde. Het doet de wenkbrauwen fronsen dat u een dergelijk essentieel element niet hebt vernoemd bij de DVZ. Dit terzijde gelaten wist u, als broer van een stellig lid van de taliban en wonende in een dorp dat deels onder de controle stond van de taliban, beduidend weinig te vertellen over de aanwezigheid van de taliban in uw dorp en regio. Wanneer u gevraagd werd of er dorpingen lid waren van de taliban, gaf u als ontwijkend antwoord enkele namen van personen die volgens u elders voor de overheid werkten (CGVS p. 7). U wist daarnaast over de aanwezigheid van de taliban en het opleggen van gedragsregels door hen, enkel te vertellen dat ze vochten tegen de overheid onder hun talibancommandant Q. Z. (...), en dat burgers niet toegestaan waren om zich bij de overheid te voegen, aangezien ze enkel de taliban mochten steunen (CGVS p. 7-8). Het is uiterst opmerkelijk dat in een dorp dat volgens u gedeeltelijk onder de controle stond van de taliban en waar überhaupt via de madrassa actief leden werden gerekruteerd, een dermate beperkt arsenaal aan regels wordt tentoongesteld door de taliban. Het is allerminst onredelijk om meer details te verwachten over de modus operandi van de taliban in uw dorp, of zelfs in uw regio, wanneer uw eigen broer een stellig lid zou zijn geweest van de taliban en hij dit bovendien ten aanzien van u duidelijk liet blijken (CGVS p. 23). Voorts wist u ook opvallend weinig informatie te delen over het lidmaatschap van uw broer bij de taliban. Zo wist u niet waar hij verbleef toen hij lange periodes van huis wegbleef, maar dan weer wel dat hij naast vechten tegen de voormalige Afghaanse overheid, bleef studeren aan de madrassa. Verder wees u Q. A. (...) aan als zijn talibancommandant, alsook M. Qal. (...) (CGVS p. 13-16). Deze laatste zou volgens u ook de talibancommandant zijn die u trachtte te rekruteren. Er dient volledigheidshalve op gewezen te worden dat er met een gelijkaardige naam enkel een talibancommandant, genaamd M. Qas. (...), opereerde in Alingar. Dit gezegd zijnde, blijkt uit de beschikbare landeninformatie echter dat deze talibancommandant in oktober 2017 kwam te overlijden, meer bepaald nog voor het moment dat hij u volgens uw verklaringen trachtte te rekruteren (zie map beschikbare landeninformatie document 1).

Daar waar uw verklaringen over uw broer op dit punt klaarblijkelijk reeds met haken en ogen aan elkaar hangen, deed u de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomende schade aan door twee foto's voor te leggen van uw broer, waaronder een foto van zijn lichaam (zie groene map document 3). In het kader hiervan dient vooreerst te worden vastgesteld dat u op geen enkele wijze wist aan te tonen dat de persoon op deze foto's effectief uw broer was. Zo legde u geenszins een identiteitsbewijs van uw broer voor noch andere documenten of verklaringen die de familieband tussen u en de persoon op deze foto's konden bevestigen. Gevraagd naar de bron van deze foto's, gaf u aan deze te hebben teruggevonden op een facebookaccount van een persoon die u niet kent. U vond dit profiel naar eigen zeggen terug bij de vriendschapsverzoeken op uw eigen facebookpagina (CGVS p. 17). In het kader hiervan dient er te worden opgemerkt dat u voordien reeds had aangegeven dat u geen gebruik maakte van een facebookaccount (CGVS p. 12). Hiermee geconfronteerd antwoordde u ten onrechte dat u deze vraag niet werd gesteld, waarna u plots aangaf dat u uw facebookaccount pas 10 dagen geleden aanmaakte en voornamelijk actief bent op WhatsApp (CGVS p. 17-18). Wat er ook van zij, is het zeer vreemd dat dergelijke foto's in het bezit zijn van een persoon die u niet kent, en dat u deze terugvond op een willekeurig profiel van een onbekend persoon dat u toevallig 9 dagen geleden aanklikte. Gezien een van de foto's op de begrafenis werd genomen, kan er minstens verwacht worden dat u ongeveer een idee hebt van wie deze foto's nam. Hiernaar gevraagd, kon u dit niet weten gezien u naar eigen zeggen gedurende de gehele begrafenisceremonie was flauwgevallen (CGVS p. 18). Een dergelijke verzameling aan toevalligheden en gebrek aan transparantie voedt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw broer en zijn overlijden eens te meer.

Bijgevolg weet u het CGVS op geen enkele wijze te overtuigen van het profiel van uw broer als lid van de taliban, noch van zijn overlijden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het feit dat de taliban u trachtte te rekruteren, mede ter vergelding van de dood van uw broer, reeds een eerste maal onomkeerbaar ondermijnd.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden,

persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers.

U slaagde er bovendien niet in om in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hierboven geschetste rekruteringswijze van de taliban. Hoewel u aangaf dat de taliban u dwong om hen te vervoegen om de wapens op te nemen tegen de slavenoverheid en de buitenlanders, maar ook ter wreking van de dood van uw broer, dient er in het licht hiervan vooreerst op gewezen te worden dat u zowel het lidmaatschap bij de taliban van uw broer als zijn overlijden niet aannemelijk wist te maken (zie supra). Zelfs indien uw broer stierf als martelaar voor de taliban, moet er vastgesteld worden dat het uiterst onwaarschijnlijk is dat de taliban familieleden van overleden talibanleden zou dwingen om de plaats van de overledene in te nemen. Integendeel. Zo blijkt uit de landeninformatie waarover het CGVS beschikt, dat de taliban bij het overlijden van een lid eerder hun dankbaarheid zal tonen voor de geleverde diensten van het overleden familielid (zie map 'Landeninformatie' document 4).

In het licht van het voorgaande wist u de omstandigheden van uw eigen rekrutering op zich door de taliban evenmin op aannemelijke wijze te illustreren, en wel om volgende redenen. U verklaarde dat de taliban u pas drie maanden na het overlijden van uw broer bezocht in het kader van uw rekrutering. Dit terwijl ze twee dagen na het overlijden van uw broer ook reeds naar uw huis kwamen. Logischerwijze lijkt dit aller eerste bezoek eerder een uitgerekend moment om aan u te vragen hun rangen te vervoegen door in te spelen op mogelijke wraakgevoelens die bij u speelde door het recente overlijden van uw broer (CGVS p. 19-20). Voorts verklaarde u dat talibancommandant M. Qal. (...), een commandant die op dat moment hoogstwaarschijnlijk reeds overleden was (zie supra), samen met een van zijn soldaten uw huis bezocht (CGVS p. 20-21). Dit terwijl dat u in eerste instantie verklaarde dat de taliban u benaderde, waarna u naar huis ging en dit alles aan uw vader vertelde (CGVS p. 12). Bijgevolg bestaat er dan ook reeds geen duidelijkheid over waar u effectief werd benaderd door de taliban. Dat de taliban zich gewoon door u liet afschepen op basis van het feit dat u hen vertelde dat u er nog over ging nadenken, is bovendien op z'n minst onverwachts. Hoogst opvallend is alsook het feit dat dezelfde talibanleden u vervolgens pas ongeveer een maand later bezochten (CGVS p. 21). Wetende dat uw broer in diezelfde madrassa werd gerekruteerd, en de taliban hier aldus actief de jihad zou prediken, trok u met de goedkeuring van uw vader op vraag van de taliban de volgende dag naar de desbetreffende madrassa. Een dergelijke beslissing streeft alle logica voorbij. U liet dan ook na om hiervoor een acceptabele verklaring te geven daar u verklaarde dat uw vader "iets in zijn hoofd had" (CGVS p. 21-22). Dat u na twintig dagen niet meer naar de madrassa mocht gaan van uw vader omdat u gevraagd werd om de taliban te vervoegen en uzelf te bewapenen (CGVS p. 12), is dan ook absurd, gezien het door zowel u als uw vader geweten was dat dergelijke zaken gevraagd werden aan de studenten die aan deze madrassa studeerden. Hierbij de rekrutering van uw broer in het achterhoofd houdende en het feit dat de taliban u zelf naar de madrassa stuurde. Dat u na drie dagen geen lessen te hebben bijgewoond vervolgens benaderd en geslagen werd door de taliban, in het ziekenhuis belandde en daarna nog twee weken thuis bleef kan vervolgens alles behalve serieus genomen worden (CGVS p. 24). Pas nadat de taliban na twee weken uw vader belden, besloot uw vader dat u het land moest verlaten. Het gegeven dat de taliban plots besloot om telefonisch contact met uw vader op te nemen, kan al als zeer onwaarschijnlijk beschouwd worden, gezien zij hiervoor klaarblijkelijk er geen probleem van maakten om steeds op huisbezoek te komen. Maar dat uw vader pas op dit punt plots besloot dat het tijd was om het land te ontvluchten en hierbij aldus vooreerst alle door u vernoemde rode vlaggen totaal negeerde, tart elke verbeelding (CGVS p. 24).

Bijgevolg moeten de verklaringen die u opwierp met betrekking tot de omstandigheden van uw gedwongen rekrutering over de hele lijn als niet aannemelijk beschouwd worden, waardoor deze absoluut geen toegevoegde waarde bieden ter ondersteuning van uw globaal gezien reeds zeer ongeloofwaardige vluchtrelaas.

Verder kan ten derde de algehele ongeloofwaardige aard van uw relaas doorgetrokken worden naar uw verklaringen met betrekking tot de organisatie van uw vlucht uit Afghanistan en de dreigementen van de taliban die uw familie moest incasseren na uw vertrek uit Afghanistan, en wel hierom. Toen u nog beschouwd werd als NBMV verklaarde u dat u zelf uw reis uit Afghanistan organiseerde, hiervoor gebruik maakte van verschillende smokkelaars en 5500 euro betaalde (zie administratief dossier fiche NBMV). Bij de DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u echter aan dat u geen idee had van de kostprijs van deze reis, gezien uw vader deze had georganiseerd (vragenlijst CGVS punt 36 en CGVS p. 25). Een opmerkelijk inhoudelijk contrast. Ook de dreigementen van de taliban die uw familie moest incasseren na uw vertrek uit Afghanistan wist u niet op een geloofwaardige wijze uit de doeken te doen. Weerom zijn uw verklaringen hieromtrent beladen met tegenstrijdigheden. Zo gaf u zelf vooreerst aan dat

uw familie na uw vertrek geen problemen had met de taliban, om daarna te verklaren dat ze uw vader nog een keer hadden gebeld en uw huis hadden bezocht. Eens gevraagd of er ook naar uw jongere broer werd gevraagd door de taliban, draait u uw kar opnieuw en verklaarde u dat hij nog zeer jong was en dat de taliban niet naar uw huis kwam en enkel uw vader bedreigden (CGVS p. 26). Met uw gebrek aan eenduidige kennis hieromtrent weet u het CGVS allerm minst te overtuigen over het bestaan van dergelijke bijkomende dreigementen na uw vertrek uit Afghanistan. Voornoemde tegenstrijdigheden vormen slechts een bevestiging voor uw reeds ongeloofwaardig relaas.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Servië, Bosnië en Frankrijk. Dit gezegd zijnde, diende u in Bulgarije, Roemenië en Polen wel reeds een aanvraag om internationale bescherming in. In alle drie deze landen wachtte u een beslissing met betrekking tot uw aanvraag niet af. Het feit dat u driemaal een beslissing niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de kopie van uw taskara en de foto's van uw broer die hierboven reeds uitvoerig werden besproken, kan bovendien de kopie van de taskara van uw vader (zie groene map documenten 2), bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Voornoemde taskara vormt hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit en jullie familieband en hebben geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. Over het geheel van documenten (zie groene map documenten 1-3) moet bovendien worden herhaald dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Daarnaast moet er nogmaals gewezen worden op de slechts ondersteunende functie van deze documenten, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus.afghanistan.veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds

wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn

aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091)

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In

artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld

door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/8, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 24 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 16 en 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Waar in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat hij nalaat een duidelijk zicht te bieden op zijn identiteit en herkomst, betoogt verzoeker vooreerst het volgende:

“Verwerende partij haalt aan dat uit een leeftijdstest zou blijken dat verzoeker op ouder is dan 18 jaar, in tegenstelling tot wat hij verklaarde bij aankomst in België.

Verzoeker betwist dit cijfer. Hij heeft echter geen beroep aangetekend tegen de beslissing van de Dienst Voogdij aangezien dergelijk beroep, zonder officieel en gelegaliseerd identiteitsdocument, zinloos is.

Hoewel de leeftijdsbeslissingen van de Dienst Voogdij buiten uw rechtspraak vallen, dient echter opgemerkt te worden dat de medische onderzoeken die uitgevoerd werden op verzoekster, met name een tandheelkundig onderzoek, een sleutelbeenradiografie en een handpolsradiografie zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus zijn wanneer zij gebruikt worden om een leeftijd te schatten.

Zo heeft de Académie nationale des médecins van Frankrijk op 16 januari 2007 een rapport aangenomen waarin duidelijk staat dat¹ :

« (...) ».

(Vrije vertaling : (...))

In een artikel van 14 november 2014, dat in het Frans nieuwsblad Liberation werd gepubliceerd, leest men :

“(…) »

(Vrije vertaling : (...))”.

Ook de Belgische Orde der Artsen stelt dat de interpretatie van een röntgenfoto “geen onfeilbare methode om de leeftijd van een persoon te bepalen”² is.

De bewijskracht van deze testen moet dus gerelativeerd worden.

Dit element kan bijgevolg niet ernstig als inleiding gebruikt worden in een weigeringsbeslissing als poging om verzoeker in een negatief daglicht voor te stellen.

In het algemeen, waar verwerende partij aanhaalt dat verzoeker geen volle medewerking verschaft betreffende zijn identiteit, afkomst en leeftijd dient het één en ander te worden opgemerkt.

Ten eerste legt verzoeker zijn eigen taskera neer alsook die van zijn vader. Verwerende partij verklaart in het begin van de bestreden beslissing dat er geen moeite wordt geleverd door verzoeker om zijn identiteit en leeftijd te staven, wat tegenstrijdig is met de verdere argumentering in de bestreden beslissing volgens

de welke de taskera van de vader een begin van bewijs is ("voomoemde taskera vormt hoogstens een begin van bewijs (...)", p. 5 bestreden beslissing).

Verzoeker deed de moeite om zijn eigen taskera alsook die van zijn vader neer te leggen en zo zijn identiteit en leeftijd te staven, in de mate van het mogelijke, gezien het volledig gebrek aan officiële documenten in Afghanistan en de recente wijziging van de socio-politieke situatie ter plaatse die de overdracht van officiële documenten nog meer bemoeilijkt.

Ten tweede blijkt niet duidelijk uit de bestreden beslissing om welke redenen de afkomst van verzoeker in twijfel wordt gebracht.

Inderdaad, verwerende partij verklaart een gebrek aan medewerking hieromtrent in hoofde van verzoeker maar verklaart zich niet nader.

Bij het lezen van het gehoorverslag kan men immers alleen maar vaststellen dat verzoeker in feite een perfecte geografische kennis heeft van zijn regio en zo de omliggende dorpen weet te identificeren (p. 6), de provinciegouverneur aangeeft (p. 7), een overzicht geeft van de controle van de regio (p. 7), de checkpoints beschrijft (p. 8) en de namen van de scholen en madrassa weergeeft.

Het aangehaalde gebrek aan medewerking in hoofde van verzoeker en de twijfel omtrent diens leeftijd, afkomst en identiteit blijkt bijgevolg ongegrond."

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij een kwetsbaar profiel heeft. Hij zet hierover het volgende uiteen: "Men merkt doorheen het verhoor dat plaatsvond op de CGVS op 9.05.2022 dat verzoeker duidelijk een kwetsbaar profiel heeft.

Dit ten eerste in de zin dat hij een gebrek aan scholing ervaart.

Dit heeft als gevolg dat hij moeite heeft met te voldoen aan de vereisten van de CGVS.

Zo merkt men meteen dat verzoeker er niet in slaagt om betreffende sommige evenementen precies te zijn in de data en over zijn leeftijd. Dit toont aan hoe het belang van tijd, data en leeftijd gerelativeerd wordt in de Afghaanse cultuur en een heel andere betekenis heeft dan in de Westerse cultuur (GV p. 3- 4-5: verzoeker weet niet hoe oud hij is, noch op welke leeftijd hij de madrassa startte en begrijpt sommige vragen niet goed).

Het wordt duidelijk doorheen de verklaringen van verzoeker hoe het situeren in de tijd niet centraal staat in de Afghaanse mentaliteit (p. 8 en 9: geeft nooit echt data weer).

Deze culturele dimensie dient in overweging te worden gebracht bij de analyse van het dossier.

Dit profiel van ongeschoolde jongen die op jonge leeftijd (ook al wordt de minderjarigheid betwist) zijn land verliet zonder familielid en in België belandde zonder referentiepersoon verantwoordt het gebrek aan situering in de tijd en vertoont een zekere kwetsbaarheid waardoor de vereisten van het CGVS-verhoor dienden te worden aangepast en de bestreden beslissing hieruit geen argument kan trekken.

Verzoeker haalde zelf aan hoe hij zware moeilijkheden ondervond tijdens zijn migratieparcours dat verwerende partij niet vroeg om te detailleren (p. 26 GV), hoewel er sprake blijkt te zijn van slagen en verwondingen en deprivatie van water en voedsel.

Deze omstandigheden moeten lijden tot een soepelere handhaving van de vereisten omtrent situering in tijd en ruimte."

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing over het lidmaatschap en de moord op zijn broer, laat verzoeker het volgende gelden:

"Verwerende partij brengt het lidmaatschap van verzoekers broer bij de Taliban in twijfel.

Echter, men stelt vast dat er geen rekening wordt gehouden met de verklaringen van verzoeker hieromtrent.

Men merkt op bij het lezen van het gehoorverslag dat verzoeker in feite perfect in staat is om de activiteit van zijn broer bij de Taliban te beschrijven:

(...)

(p. 16 GV)

Verzoeker is ook in staat de kleding van zijn broer te beschrijven en de reactie van zijn ouders ten aanzien van de nieuwe overtuiging van zijn broer, die zich blijkbaar vrijwillig bij de Taliban aansloot en zelfs zijn broer aanzette om hetzelfde te doen. Ook zijn talib-naam wordt aangegeven, de manier waarop hij gedood werd en zijn begraafplaats (Dag) (p. 19 GV).

Verzoeker geeft ook bijkomende informatie over waarom zijn broer een grot in de bergen aan het bouwen was toen hij werd gedood door een vliegtuig (p. 17).

Op geen enkel moment worden al deze elementen meegenomen in de analyse en wordt in rekening gebracht dat deze kennis van verzoeker duidelijk wijst op een geloofwaardige, onderbouwde vrees.

Er dient daarnaast te worden opgemerkt dat verwerende partij verschillende verklaringen van verzoeker verkeerd interpreteert, vooral wat betreft de foto's van verzoekers broer die tijdens het persoonlijk onderhoud werd neergelegd.

Verzoeker bevestigt dat hij deze foto's via een facebookprofiel verkreeg.

Echter, dit facebookprofiel is niet zomaar van een algemeen onbekende persoon, zoals verwerende partij probeert te laten uitschijnen, maar van een vriend van verzoekers broer, wat dus niet overeenkomt met een "volledige onbekende" (p. 17 GV).

Bovendien verklaarde verzoeker nooit dat hij geen facebookprofiel had, zoals hij uitlegde tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verwerende partij interpreteert in feite zijn antwoord op volgende vraag verkeerd:

(...)

(p. 12).

Verzoeker bedoelde dat hij vooral actief is op whatsapp (en beantwoordt zo correct de vraag die wordt gesteld), wat niet betekent dat hij geen facebookprofiel heeft."

Over de motieven van de bestreden beslissing over zijn eigen rekrutering, stelt verzoeker het volgende:

"Verwerende partij uit twijfels over de manier waarop verzoeker werd aangesproken/uitgenodigd om zich bij de Taliban aan te sluiten.

Echet, opnieuw stelt men vast dat de verklaringen van verzoeker verkeerd worden begrepen en dat verwerende partij een verkeerde analyse van de situatie maakt.

Ten eerste merkt men op dat, in tegenstelling tot wat verwerende partij tracht aan te halen, verzoeker duidelijk aangeeft hoe de Taliban vanaf de eerste ontmoeting en het eerste bezoek reeds tracht in te spelen op zijn emoties en hem aanspoort om met de Taliban samen te werken

(...)

(p. 20, GV)

(...)

(p. 21 GV).

Het argument van verwerende partij volgens hetwelke de verklaringen van verzoeker aan interne logica missen is bijgevolg ongegrond.

Daarnaast kam men zich niet vinden in de analyse van verwerende partij over de Heer M. (...). Waar verzoeker de Heer M. Qal. (...) vermeldt, verwijst verwerende partij naar een zekere M. Qas. (...) die in 2017 zou zijn overleden.

In tegenstelling tot deze bevindingen, is echter op het internet informatie beschikbaar over M. Qal. (...), hoofd van de Taliban in Alingar, in Laghman. In een artikel van 2020, maakt hij nog een citaat, waarbij dus duidelijk is dat hij nog leeft of tenminste leefde ten tijde van de evenementen die verzoeker aanhaalt.

(...)

<https://www.nytimes.com/2020/05/26/world/asia/taliban-afghanistan-war.html>

De bevindingen en twijfels van verwerende partij betreffende M. Qal. (...) en verzoekers uitleg hierover zijn dus incorrect en de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker blijft onaangetast."

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing stelt dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering, voert verzoeker het volgende betoog:

"Verwerende partij brengt de gedwongen rekrutering van verzoeker in twijfel door het fenomeen zelf van gedwongen rekrutering als onbestaand te beschouwen aangezien de Taliban voldoende volgelingen heeft.

Hierop dienen verschillende bemerkingen te worden geformuleerd.

Verwerende partij schijnt met zekerheid aan te geven dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt vanwege de Taliban.

Wanneer echter de officiële bronnen worden geraadpleegd, merkt men dat dit gegeven helemaal niet zeker is en dat in feite, bij gebrek aan concrete gegevens, deze informatie moeilijk verifieerbaar is. De vraag kan bijgevolg onmogelijk met zekerheid worden beantwoord:

(...)

(Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Ambtsbericht, maart 2022, stuk 3)

De recente gebeurtenissen en machtsgreep van de Taliban maken het nog moeilijker om zich hierover concreet uit te spreken."

Waar in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de algehele ongeloofwaardige aard van zijn relaas doorgetrokken kan worden naar zijn verklaringen over de organisatie van zijn vlucht uit Afghanistan en de dreigementen van de taliban die zijn familie moest incasseren na zijn vertrek uit Afghanistan, betoogt verzoeker als volgt:

"Verwerende partij neemt verzoeker kwalijk dat er verschillen zijn in de verklaringen tussen het DVZ-verhoor en het CGVS-verhoor.

Bij de confrontatie hiervan gaf verzoeker spontaan en eerlijk aan dat er een vergissing was.

Ten eerste dient men op te merken dat hij op het moment van het DVZ-interview nog heel jong was. Hij geeft ook aan zeer moe en gestresseerd te zijn geweest (cfr. kwetsbaar profiel, ook nog aangetoond ten tijde van het DVZ-interview, zie stuk 3). Vervolgens legt hij uit hoe het interview 5 minuten duurde en hij aangespoord werd samen te vatten.

Ten tweede is het in feite zeer onwaarschijnlijk dat een jongere zoals verzoeker een eigen reis zou hebben gepland vanuit Afghanistan tot in België en dit zelf zou hebben betaald. Dit is duidelijk een vergissing. Waar verwerende partij zeer attent is op de interne logica van verzoekers verklaringen, dient zij dit ook in haar analyse te zijn.

Men dient in dit verband op te merken dat er in zodanig veel dossiers wordt aangedrongen op het feit dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken steeds in twijfelachtige omstandigheden plaatsvindt (waarbij asielzoekers worden aangemaand om snel te zijn en voortdurend samen te vatten), dat verwerende partij onmogelijk de aantijgingen van verzoeker in dit verband kan negeren.

Er bestaat geen enkele garantie over de juistheid van de gegevens die genoteerd tijdens worden tijdens het verhoor op het DVZ.

Men herhaalt dat zolang er geen volwaardige wettelijke bijstand van een raadsheer wordt toegekend aan asielzoekers tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de verklaringen van dit verhoor niet tegen verzoekers kunnen worden gebruikt. Dit aangezien er duidelijk geen garantie bestaat op het perfect respecteren van de procedurele waarborgen (correcte en geschikte vertaling, voldoende tijd om uit te spreken, enz.)."

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing over de door hem neergelegde documenten, betoogt verzoeker als volgt:

"Verzoeker heeft alle mogelijke moeite geleverd om documenten neer te leggen in link met zijn dossier. Het feit dat verzoeker niet in staat is de documenten uiteindelijk te lezen en te begrijpen relativeert sterk de mogelijkheid dat hij het initiatief zou hebben genomen ze te vervalsen of te liegen ten aanzien van de informatie ervan. Dit versterkt de geloofwaardigheid van het relaas.

Bovendien kan er worden begrepen van de verklaringen van verzoeker hoe onbelangrijk officiële documenten in feite zijn in Afghanistan. Dit geeft opnieuw aan hoe de dimensie van de mentaliteit en de cultuur belangrijk is en een plaats moet krijgen in de analyse van het dossier: Afgaanse officiële en authentieke documenten kunnen niet even gemakkelijk worden verkregen als in België, als ze al bestaan. Ze worden immers veel minder gebruikt. Dit verklaart ook waarom er zoveel wordt afgeweken/afgestapt van de "officiële" informatie: de bevolking kent zijn eigen leeftijd niet en er wordt soepel omgegaan met namen, enz.

Hier wordt op geen enkel moment rekening mee gehouden door verwerende partij."

Over het gehoorverslag van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) zet verzoeker het volgende uiteen:

"Bij het lezen van het gehoorverslag van het persoonlijk onderhoud op de CGVS merkt men meermaals dat er grammaticale - of typfouten bleven hangen, wat de lezing en het begrip van de verklaringen van verzoeker soms bemoeilijkt.

Dit probleem werd waargenomen op verschillende plaatsen:

(...)

Al deze voorbeelden wijzen op een flagrant gebrek aan zorgvuldigheid en nauwkeurigheid en houden een schending in van de principes van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid maar ook van artikel 16 en 17 van het KB van van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Alleen daarom al dient de beslissing te worden vernietigd en/of hervormd."

Verder wijst verzoeker op de staatsgreep door de taliban in juli 2022 in Afghanistan, die "numereuze" slachtoffers gemaakt heeft en desastreuze gevolgen heeft gehad op lange termijn, "zowel op veiligheidsvlak als op humanitair vlak". De fundamentele verandering van de situatie in Afghanistan en de machtsovername door de taliban, die voorheen werden beschouwd als de belangrijkste actor van vervolging in Afghanistan in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, zijn volgens verzoeker nieuwe elementen die een nieuw en grondig onderzoek naar de behoefte aan bescherming noodzakelijk maken. Verzoeker betwist met klem de analyse van het CGVS betreffende deze situatie. Hij meent dat het onderzoek dat het CGVS hiernaar voerde helemaal niet *in concreto* verricht werd, "maar op een algemene, politieke wijze, zodat het kon worden toegepast op alle latere verzoeken die vanwege de nieuwe situatie in Afghanistan werden ingediend" en dat de beoordeling van het CGVS in strijd is met de aanbevelingen van UNHCR van februari 2022, die hij citeert.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn verwestering en vrees als "terugkeerder":

“Verzoeker verklaart op een bepaald moment tijdens het persoonlijk onderhoud:

(...)

(p. 27 GV)

Deze verklaringen werden niet in rekening gebracht in de analyse van het dossier van verzoeker. Nochtans wijst dit om een bijkomend asielmotief, nl. de vrees ten aanzien van een asielaanvraag ingediend in Europa en een mogelijke hieruit volgende verwestering.

Verzoeker heeft het land verlaten begin 2019 en verblijft sinds begin 2021 in België. Dit gunde hem 3 jaren de tijd om zich aan te passen aan de Westerse wereld, aan diens manier van leven en mentaliteit.

Verzoeker heeft zich aangepast aan de Westerse levensstijl (de integratie van vreemdelingen is trouwens één van de pijlers van het migratiebeleid van de Belgische asielinstanties sinds meerdere jaren). Hij kleeft zich op een Westerse manier et gedraagt zich op een Westerse manier. Verzoeker heeft veel Belgische vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Voor hem is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving.

Verzoeker wijst in het bijzonder op de twee volgende elementen, die hem onderscheiden van andere Afghaanse onderdanen die sinds meerdere jaren in België verblijven :

- Verzoeker is in België aangekomen toen hij nog jong was (volgens het DVZ). Hij heeft in België onderwijs genoten, werd sinds een jonge leeftijd omringd door Belgische vrienden en heeft in België dus beslissende jaren doorgebracht die uitleggen wie hij vandaag is.

Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, hebbende een asielaanvraag ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, zal een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de Taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wet.

De behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan werd de laatste jaren uitvoerig besproken en gedocumenteerd. De bezorgdheid is unaniem.

In haar gezaghebbende “Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”, was de UNHCR in 2018 al van mening dat verwesterde terugkeerders een risicoprofiel hebben : “(…)”⁴.

(Vrije vertaling : (...)).

De onderzoeken naar de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders, in het bijzonder van de EASO, du UNHCR, AsylOS, de Vienna Institute for International Dialogue and Coopération en de antropoloog Friederike Stahlmann, werd gecompileerd door de Organisation suisse d'aide aux réfugiés in een artikel van 26 maart 2021 (OSAR, “Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation», 26 maart 2021, https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf).

Wij lezen o.a. in dit rapport dat de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol speelt bij het risico op vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan :

« (...) » (p. 6).

(Vrije vertaling : (...)).

Volgens de antropoloog Friederike Stahlmann, worden alle terugkeerders er impliciet van verdacht zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levenswijzen, o.a. ook op religieus vlak :

“(…)» (p. 6-7).

(Vrije vertaling : (...)).

Afghaanse terugkeerders zijn ook vaak het slachtoffer van discriminatie, uitstoting en geweld, vanwege hun familie, bureu, de samenleving, maar ook de Taliban, die vandaag aan de macht zijn :

« (...) » (p. 8 en 9).

(Vrije vertaling : (...)).

(...)

« (...) » (p. 10).

(Vrije vertaling : (...)).

Verschillende terugkeerders werden zelfs vermoord :

« (...) »

(Vrije vertaling : (...)).

De stigmatisering van Afghanen die reeds een asielaanvraag indienden in Europa werd doorheen de jaren systematisch geminimaliseerd, met ernstige en dodelijke gevolgen.

7 maanden na de regimeverandering, is er nog heel weinig informatie beschikbaar over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. Echter, aangezien de Taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan, en de Sharia-wet streng toepassen, zullen de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijks zeer ernstig zijn.

Wij lezen toch in een artikel van september 2021 dat de situatie voor terugkeerders nog verontrustender is geworden na de machtsovername van de Taliban :

“(…)”⁵.

(Vrije vertaling : (...))”

De objectieve informatie op dewelke de verwerende partij haar beslissing staft, is ook heel somber betreffende de manier waarop terugkeerders vandaag waargenomen worden door de taliban. Wij lezen in het EASO-rapport van januari 2022 : “(…)”⁶.

(Vrije vertaling : (...)).

In dergelijke omstandigheden, biedt verwerende partij ons absoluut geen geruststellende garanties voor een veilige terugkeer van verzoeker. Verzoeker wenst opnieuw te benadrukken dat hij sinds 3 jaar in Europa verblijft (een derde van zijn levensloop) en hij vandaag dus helemaal verwesterd is.

Verwerende partij rept zelfs met geen woord over de objectieve situatie van (verwesterde) terugkeerders naar Afghanistan.

Ondanks de zeer verontrustende informatie over de behandeling van verwesterde terugkeerders in Afghanistan voor de machtsovername, en ondanks het feit dat er redelijk van kan uitgegaan worden dat de behandeling zeker niet verbeterd is sinds de machtsovername, is de beslissing voorbarig.

Verwerende partij verwijst ook naar het arrest nr. 235.658 van 29 april 2020 in dewelke Uw Raad de vluchtelingenstatus heeft erkend aan een verwesterde Afghaanse hazara.

Verder verliest verwerende partij uit het oog dat een gegronde vrees zowel een objectief, de concrete situatie, als een subjectief element, de gemoedstoestand van de persoon, bevat. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees, moeten beide elementen aanwezig zijn en niet enkel het objectief element zoals gesuggereerd wordt door het CGVS.

Op basis van de UNHCR handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen, moet de vrees als gegronnd worden geacht als de eiser redelijkerwijs kan vastleggen dat het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden⁷.

Met betrekking tot het subjectieve element van de vrees, staat in het Handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus dat « (...) »⁸ (Wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : (...)).

De UNHCR acht verder dat, hoewel de vrees op het eerste gezicht niet als redelijk wordt beschouwd, de vrees gerechtvaardigd kan zijn gezien alle omstandigheden eigen aan de zaak⁹.

Verder bepaalt de wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk dat rekening gehouden moet worden met “(…)” (artikel 48/6, §5, c)).

In casu, heeft verwerende partij de persoonlijkheid van verzoekende partij helemaal niet beoordeeld. Voor verzoeker is het vandaag onmogelijk en denkbaar om terug te keren naar Afghanistan, omdat hij helemaal verwesterd is en ook op een Westerse manier denkt. Het zal voor hem onmogelijk zijn om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse manier van denken. Dit op zich zou al een vervolging zijn voor verzoeker.”

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel, dat hem naar zijn mening moet gegund worden.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Hij past dit principe toe wat betreft de foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij gaat daarbij uitgebreid in op het bewind van de taliban, op de preciaire levensomstandigheden in Afghanistan, meer bepaald de humanitaire crisis en hongersnood, en op de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis. Hij meent dat de humanitaire crisis in Afghanistan een schending is van artikel 3 van het EVRM, wat hij toelicht aan de hand van rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), en dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood.

Vervolgens past verzoeker dit principe toe wat betreft de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij gaat daarbij in op de incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse. Verder gaat hij in op het willekeurig geweld in Afghanistan, op het niveau van geweld en het aantal burgerslachtoffers, op de omstandigheid dat er een actor is verdwenen, op het doelgericht geweld met ‘collateral damage’ en op de veilige wegen in Afghanistan. Hij besluit als volgt:

“Uit bovenstaande elementen kan men niet anders dan vaststellen dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

Artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn.

Het vertrek van de NAVO heeft geen einde gemaakt aan het interne gewapende conflict. Er kan niet worden geconcludeerd dat punt c niet langer van toepassing is

Omtrent het bestaan van een binnenlands of internationaal conflict en de nood aan bescherming heeft het Hof van Justitie bovendien zeer duidelijk gesteld dat :

« (...)»⁶⁷ (wij onderlijnen)

Verzoeker stelt vast dat ondanks de zeer duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie, in een zaak tegen verwerende partij, deze laatste toch overgaat tot een onderscheidde appreciatie van enerzijds de mate van het geweld en anderzijds de intensiteit, het organisatieniveau en de duur van het conflict.

Meer recentelijk met betrekking tot Afghanistan, heeft het Hof besloten:

(...)»⁶⁸

De bestreden beslissing weigert de subsidiaire bescherming, op basis van “een zekere appreciatiemarge” van de Commissaris-généraal, waaronder “het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal” (pagina 7 §2 van de bestreden beslissing).

Dit is precies wat het Hof vroeg niet te doen.

De bestreden beslissing geeft de aanwezigheid van 4000 strijders van ISKP toe.

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat verwerende partij tot een foutieve analyse overgaat van het conflict en de nood aan bescherming, in strijd met artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet en artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn.”

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een medisch attest van 14 april 2021 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 17 november 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022 en aan de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van april 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010,

nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/8, 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 2 van de richtlijn 2013/32/EU en van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen en dit beginsel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden. Evenmin ziet de Raad in hoe de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zouden (kunnen) zijn, daar deze bepalingen betrekking hebben op een volgend verzoek om internationale bescherming en *in casu* een eerste verzoek om internationale bescherming voorligt.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Aangaande verzoekers verwijzing naar de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 24 van de richtlijn 2013/32/EU, wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 24 van de richtlijn 2013/32/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat hij meegenomen en gedood zou worden door de taliban, gezien hij op de vlucht ging nadat zij hem op gedwongen wijze wilden rekruteren om onder meer de dood van zijn broer te wreken, nu (i) hij nalaat een duidelijk zicht te geven op zijn identiteit en herkomst, (ii) hij zowel het lidmaatschap van zijn broer bij de taliban als de dood van zijn broer in deze hoedanigheid niet weet hard te maken, (iii) uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en hij er bovendien niet in slaagde om *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de in deze informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban, (iv) hij de omstandigheden van zijn eigen rekrutering op zich door de taliban evenmin op aannemelijke wijze wist te illustreren, (v) de algehele ongeloofwaardige aard van zijn relaas doorgetrokken kan worden naar zijn verklaringen met betrekking tot de organisatie van zijn vlucht uit Afghanistan en de dreigementen van de taliban die zijn familie moest incasseren na zijn vertrek uit Afghanistan en (vi) hij na zijn aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, omdat (B) naast de kopie van zijn *taskara* en de foto's van zijn broer, de kopie van de *taskara* van zijn vader deze appreciatie niet kan ombuigen, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon

in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (E) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem zouden willen meenemen en doden omdat hij op de vlucht ging nadat zij hem wilden rekruteren om onder meer de dood van zijn broer te wreken. Verzoekers broer zou voor de taliban hebben gewerkt en om het leven zijn gekomen bij een bombardement.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze oordeelt dat verzoeker nalaat een duidelijk zicht te bieden op zijn identiteit. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht: *“Zo legde u geen overtuigend stuk neer ter staving van uw identiteit en beweerde leeftijd. U gaf immers tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u op 12 januari 2021 dat u geboren werd op 31 januari 2005 en aldus vijftien jaar zou zijn geweest op dat moment. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 29 januari 2021 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Een frappant verschil. Hoewel deze beslissing reeds lang werd betekend, tekende u hiertegen nooit beroep aan, noch deed u enige moeite om uw bewering dat u minderjarig zou zijn terdege te staven (zie infra). Wat meer is, eens gevraagd naar uw leeftijd tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kon u evenmin overtuigen. Zo verklaarde u volgens uw taskara 18 jaar oud te zijn. Uit uw taskara blijkt na vertaling dat u 10 jaar oud was in het jaar 1392 of 1393 van de Afghaanse kalender (2013 of 2014 volgens de Westerse kalender). Op basis van uw taskara bent u aldus 18 of 19 jaar oud. Omwille van de onduidelijke kopie die u voorlegt van uw taskara, kon het jaartal, en bijgevolg ook uw leeftijd, niet met zekerheid worden vastgesteld. Wat wel kon worden vastgesteld is dat zowel de voornoemde leeftijd(en) op basis van uw verklaring als op basis van uw taskara, niet overeenkomen met de leeftijd die u bij aanvang van uw procedure vooropstelde (CGVS p. 4). Volgens de geboortedatum die u toen opgaf, met name 31 januari 2005, zou u vandaag de dag 17 jaar oud zijn. Hieruit blijkt dat u zelf geen enkel idee hebt wat uw precieze geboortedatum dan wel zou zijn. Dat u bovendien ten aanzien van de Duitse, Roemeense én Bulgaarse asielinstanties gebruik maakte van nóg andere geboortedata is simpelweg buitensporig (1 januari 1998 in Duitsland en Roemenië, en 2 mei 2000 in Bulgarije). Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u de Belgische asiendiensten trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in*

werkelijkheid bent, waardoor uw geloofwaardigheid in grote mate ondermijnd wordt. Ter staving van uw identiteit en leeftijd legde u dan wel een taskara (identiteitsbewijs) neer, al blijkt het wel om een onduidelijke kopie te gaan (zie groene map document 1). Aan dergelijke stukken kan echter geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knip-en-plakwerk. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen ernstig de authenticiteit van het door u neergelegde stuk. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunend karakter, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van in casu ongeloofwaardige verklaringen herstellen (CGVS, p. 3-4, 18). Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid hoe dan ook enkel verder daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent (...)."

Verzoeker betwist de leeftijd die op basis van het leeftijdsonderzoek werd vastgesteld en betoogt dat de medische onderzoeken die op hem uitgevoerd werden zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus zijn wanneer zij gebruikt worden om een leeftijd in te schatten. De Raad wijst er op dat de adjunct-commissaris zich wat betreft de leeftijd van verzoeker (onder meer) steunt op de beslissing van de Dienst Voogdij, die zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), map 'DVZ', stuk 7/2), en dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Ook werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid benut heeft. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift immers zelf aan geen beroep te hebben aangetekend tegen deze beslissing, aangezien dergelijk beroep "zonder officieel en gelegaliseerd identiteitsdocument, zinloos is", wat een loutere bewering is die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de moeite deed om zijn eigen *taskara* en die van zijn vader neer te leggen en zo zijn identiteit en leeftijd te staven, weerlegt noch ontkracht hij de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat aan dergelijke stukken geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knip-en-plakwerk en dat bovendien uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Door het louter neerleggen van erg onduidelijke kopieën van zijn (beweerde) *taskara* en de *taskara* van zijn vader, kan verzoeker de geloofwaardigheid van zijn ongeloofwaardige verklaringen over zijn identiteit niet herstellen.

Verder stelt de adjunct-commissaris terecht vast dat verzoeker zowel het lidmaatschap van zijn broer bij de taliban als de dood van zijn broer in deze hoedanigheid niet weet hard te maken. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Zo is het vooreerst minstens opvallend dat u bij de DVZ aangaf dat uw (overleden) broer Z. (...) woonachtig is in Sangar (administratief dossier verklaring DVZ punt 17). Hoewel u dit wel deed toen u nog beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) (zie administratief dossier fiche NBMV), vertelde u bij de DVZ aldus niet over de dood van uw broer noch over het feit dat de taliban u mede in het kader hiervan benaderde. Het doet de wenkbrouwen fronsen dat u een dergelijk essentieel element niet hebt vernoemd bij de DVZ. Dit terzijde gelaten wist u, als broer van een stellig lid van de taliban en wonende in een dorp dat deels onder de controle stond van de taliban, beduidend weinig te vertellen over de aanwezigheid van de taliban in uw dorp en regio. Wanneer u gevraagd werd of er dorpelingen lid waren van de taliban, gaf u als ontwijkend antwoord enkele namen van personen die volgens u elders voor de overheid werkten (CGVS p. 7). U wist daarnaast over de aanwezigheid van de taliban en het opleggen van gedragsregels door hen, enkel te vertellen dat ze vochten tegen de overheid onder hun talibancommandant Q. Z. (...), en dat burgers niet toegestaan waren om zich bij de overheid te voegen, aangezien ze enkel de taliban mochten steunen (CGVS p. 7-8). Het is uiterst opmerkelijk dat in een dorp dat volgens u gedeeltelijk onder de controle stond van de taliban en waar überhaupt via de madrassa actief leden werden gerekruteerd, een dermate beperkt arsenaal aan regels wordt tentoongesteld door de taliban. Het is allerminst onredelijk om meer details te verwachten over de modus operandi van de taliban in uw dorp, of zelfs in uw regio, wanneer uw eigen broer een stellig lid zou zijn geweest van de taliban en hij dit bovendien ten aanzien van u duidelijk liet blijken (CGVS p. 23). Voorts wist u ook opvallend weinig informatie te delen over het lidmaatschap van uw broer bij de taliban. Zo wist u niet waar hij verbleef toen hij lange periodes van huis wegbleef, maar dan weer wel dat hij naast vechten

tegen de voormalige Afghaanse overheid, bleef studeren aan de madrassa. Verder wees u Q. A. (...) aan als zijn talibancommandant, alsook M. Qal. (...) (CGVS p. 13-16). Deze laatste zou volgens u ook de talibancommandant zijn die u trachtte te rekruteren. (...).

Daar waar uw verklaringen over uw broer op dit punt klaarblijkelijk reeds met haken en ogen aan elkaar hangen, deed u de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomende schade aan door twee foto's voor te leggen van uw broer, waaronder een foto van zijn lichaam (zie groene map document 3). In het kader hiervan dient vooreerst te worden vastgesteld dat u op geen enkele wijze wist aan te tonen dat de persoon op deze foto's effectief uw broer was. Zo legde u geenszins een identiteitsbewijs van uw broer voor noch andere documenten of verklaringen die de familieband tussen u en de persoon op deze foto's konden bevestigen. Gevraagd naar de bron van deze foto's, gaf u aan deze te hebben teruggevonden op een facebookaccount van een persoon die u niet kent. U vond dit profiel naar eigen zeggen terug bij de vriendschapsverzoeken op uw eigen facebookpagina (CGVS p. 17). In het kader hiervan dient er te worden opgemerkt dat u voordien reeds had aangegeven dat u geen gebruik maakte van een facebookaccount (CGVS p. 12). Hiermee geconfronteerd antwoordde u ten onrechte dat u deze vraag niet werd gesteld, waarna u plots aangaf dat u uw facebookaccount pas 10 dagen geleden aanmaakte en voornamelijk actief bent op WhatsApp (CGVS p. 17-18). Wat er ook van zij, is het zeer vreemd dat dergelijke foto's in het bezit zijn van een persoon die u niet kent, en dat u deze terugvond op een willekeurig profiel van een onbekend persoon dat u toevallig 9 dagen geleden aanklikte. Gezien een van de foto's op de begrafenis werd genomen, kan er minstens verwacht worden dat u ongeveer een idee hebt van wie deze foto's nam. Hiernaar gevraagd, kon u dit niet weten gezien u naar eigen zeggen gedurende de gehele begrafenisceremonie was flauwgevalen (CGVS p. 18). Een dergelijke verzameling aan toevalligheden en gebrek aan transparantie voedt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw broer en zijn overlijden eens te meer.

Bijgevolg weet u het CGVS op geen enkele wijze te overtuigen van het profiel van uw broer als lid van de taliban, noch van zijn overlijden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het feit dat de taliban u trachtte te rekruteren, mede ter vergelding van de dood van uw broer, reeds een eerste maal onomkeerbaar ondermijnd."

Verzoeker voert aan dat hij in feite perfect in staat is de activiteit van zijn broer bij de taliban te beschrijven, net zoals de kleding van zijn broer, de reactie van zijn ouders ten aanzien van de nieuwe overtuiging van zijn broer, zijn talib-naam, de manier waarop hij gedood werd en zijn begraafplaats. Hij geeft ook bijkomende informatie over waarom zijn broer een grot in de bergen aan het bouwen was toen hij werd gedood door een vliegtuig. Hij verwijst hierbij echter louter naar de verklaringen die hij reeds bij het CGVS heeft afgelegd. Deze verklaringen doen geen afbreuk aan de hierboven vastgestelde omissies in zijn verklaringen en onwetendheden over de aanwezigheid van de taliban in zijn regio en over het lidmaatschap van zijn broer bij de taliban. Waar verzoeker stelt dat al deze elementen op geen enkel moment worden meegenomen in de analyse, wijst de raad er op dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker in de bestreden beslissing op te nemen. Door het louter verwijzen naar zijn eerder afgelegde verklaringen slaagt verzoeker er geenszins in om de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoeker bevestigt dat hij de foto's van zijn broer via een facebookprofiel verkreeg, maar dit profiel niet zomaar van een algemeen onbekende persoon is, "zoals verwerende partij probeert te laten uitschijnen", maar van een vriend van zijn broer, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud de volgende verklaring heeft afgelegd: "Misschien was deze persoon zijn vriend want hij postte deze foto's misschien werkte hij ook voor hen, misschien werkte ze samen" (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Gelet op deze verklaring heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoeker aangaf de foto's te hebben teruggevonden op een facebookaccount van een persoon die hij niet kent en kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift plots met zekerheid lijkt te stellen dat het facebookprofiel van een vriend van zijn broer is.

Waar verzoeker aangeeft dat hij nooit verklaard heeft dat hij geen facebookprofiel had en stelt dat hij bedoelde dat hij vooral actief is op Whatsapp, gaat hij uit van een foutieve lezing van de bestreden beslissing nu de adjunct-commissaris daarin nergens gesteld heeft dat verzoeker verklaard zou hebben dat hij geen facebookprofiel had. De adjunct-commissaris heeft echter wel gesteld dat verzoeker voordien reeds had aangegeven dat hij geen "gebruik" maakte van een facebookaccount, wat inderdaad overeenstemt met zijn verklaring dat hij alleen Whatsapp gebruikt (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Nu verzoeker daarenboven na een confrontatie door de protection officer verklaarde dat hij zijn facebookaccount tien dagen geleden had

aangemaakt, kunnen er echter vraagtekens worden geplaatst bij het gegeven dat hij dit niet reeds eerder vermeldde toen hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij "(l)os van whatsapp" actief is op sociale media. Zeker nu de *protection officer* uitdrukkelijk naar "facebook" verwees toen hij verzoeker vroeg of hij actief was op sociale media (*ibid.*), kan niet worden ingezien waarom verzoeker, indien hij werkelijk tien dagen daarvoor een facebookprofiel had aangemaakt, hier geen melding van maakte.

Verder wijst de adjunct-commissaris er terecht op dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt verder toegelicht:

"Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers.

U slaagde er bovendien niet in om in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hierboven geschetste rekruteringswijze van de taliban. Hoewel u aangaf dat de taliban u dwong om hen te vervoegen om de wapens op te nemen tegen de slavenoverheid en de buitenlanders, maar ook ter wreking van de dood van uw broer, dient er in het licht hiervan vooreerst op gewezen te worden dat u zowel het lidmaatschap bij de taliban van uw broer als zijn overlijden niet aannemelijk wist te maken (zie supra). Zelfs indien uw broer stierf als martelaar voor de taliban, moet er vastgesteld worden dat het uiterst onwaarschijnlijk is dat de taliban familieleden van overleden talibanleden zou dwingen om de plaats van de overledene in te nemen. Integendeel. Zo blijkt uit de landeninformatie waarover het CGVS beschikt, dat de taliban bij het overlijden van een lid eerder hun dankbaarheid zal tonen voor de geleverde diensten van het overleden familielid (zie map 'Landeninformatie' document 4)."

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hoewel de adjunct-commissaris met zekerheid schijnt aan te geven dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt vanwege de taliban, dit gegeven helemaal niet zeker is wanneer de officiële bronnen worden geraadpleegd, en dat bij gebrek aan concrete gegevens, deze informatie in feite moeilijk verifieerbaar is. De Raad stelt echter vast dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing geenszins met zekerheid heeft aangegeven dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt vanwege de taliban, doch wel heeft gesteld dat uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering. Door te stellen dat individuele en gedwongen rekrutering, zoals door verzoeker wordt beschreven, slechts zelden voorkomt, oordeelt de adjunct-commissaris niet "met zekerheid" dat er geen gedwongen rekrutering plaats kan vinden door de taliban. Bovendien blijkt uit de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing dat de adjunct-commissaris is nagegaan of verzoekers persoonlijk geval niet afwijkt van de rekruteringswijze die in de landeninformatie beschreven wordt. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit het Algemeen ambtsbericht en te stellen dat dit gegeven van gedwongen rekrutering helemaal niet zeker is, doet verzoeker geen afbreuk aan deze motieven.

Daarbij komt dat verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt vastgesteld, de omstandigheden van zijn eigen rekrutering op zich door de taliban evenmin op aannemelijke wijze wist te illustreren:

"U verklaarde dat de taliban u pas drie maanden na het overlijden van uw broer bezocht in het kader van uw rekrutering. Dit terwijl ze twee dagen na het overlijden van uw broer ook reeds naar uw huis kwamen. Logischerwijze lijkt dit aller eerste bezoek eerder een uitgerekend moment om aan u te vragen hun rangen te vervoegen door in te spelen op mogelijke wraakgevoelens die bij u speelde door het recente overlijden van uw broer (CGVS p. 19-20). Voorts verklaarde u dat talibancommandant M. Qal. (...), (...), samen met een van zijn soldaten uw huis bezocht (CGVS p. 20-21). Dit terwijl dat u in eerste instantie verklaarde dat de taliban u benaderde, waarna u naar huis ging en dit alles aan uw vader vertelde (CGVS p. 12). Bijgevolg bestaat er dan ook reeds geen duidelijkheid over waar u effectief werd benaderd door de taliban. Dat de taliban zich gewoon door u liet afschepen op basis van het feit dat u hen vertelde dat u er nog over ging nadenken, is bovendien op z'n minst onverwachts. Hoogst opvallend is alsook het feit dat dezelfde talibanleden u vervolgens pas ongeveer een maand later bezochten (CGVS p. 21). Wetende dat uw broer in diezelfde madrasa werd gerekruteerd, en de taliban hier aldus actief de jihad zou prediken, trok u met de goedkeuring van uw vader op vraag van de taliban de volgende dag naar de desbetreffende madrasa. Een dergelijke beslissing streeft alle logica voorbij. U liet dan ook na om hiervoor een acceptabele

verklaring te geven daar u verklaarde dat uw vader "iets in zijn hoofd had" (CGVS p. 21-22). Dat u na twintig dagen niet meer naar de madrassa mocht gaan van uw vader omdat u gevraagd werd om de taliban te vervoegen en uzelf te bewapenen (CGVS p. 12), is dan ook absurd, gezien het door zowel u als uw vader geweten was dat dergelijke zaken gevraagd werden aan de studenten die aan deze madrassa studeerden. Hierbij de rekrutering van uw broer in het achterhoofd houdende en het feit dat de taliban u zelf naar de madrassa stuurde. Dat u na drie dagen geen lessen te hebben bijgewoond vervolgens benaderd en geslagen werd door de taliban, in het ziekenhuis belandde en daarna nog twee weken thuis bleef kan vervolgens alles behalve serieus genomen worden (CGVS p. 24). Pas nadat de taliban na twee weken uw vader belden, besloot uw vader dat u het land moest verlaten. Het gegeven dat de taliban plots besloot om telefonisch contact met uw vader op te nemen, kan al als zeer onwaarschijnlijk beschouwd worden, gezien zij hiervoor klaarblijkelijk er geen probleem van maakten om steeds op huisbezoek te komen. Maar dat uw vader pas op dit punt plots besloot dat het tijd was om het land te ontvluchten en hierbij aldus vooreerst alle door u vernoemde rode vlaggen totaal negeerde, tart elke verbeelding (CGVS p. 24).

Bijgevolg moeten de verklaringen die u opwierp met betrekking tot de omstandigheden van uw gedwongen rekrutering over de hele lijn als niet aannemelijk beschouwd worden, waardoor deze absoluut geen toegevoegde waarde bieden ter ondersteuning van uw globaal gezien reeds zeer ongeloofwaardige vluchtrelaas."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat, in tegenstelling tot wat de adjunct-commissaris tracht aan te halen, hij duidelijk aangeeft hoe de taliban vanaf de eerste ontmoeting en het eerste bezoek reeds trachten in te spelen op zijn emoties en hem aansporen om met hen samen te werken. Vooreerst merkt de Raad op dat de verklaringen waaruit verzoeker in zijn verzoekschrift citeert om deze stelling te staven handelen over het bezoek van de taliban dat drie maanden na het overlijden van zijn broer zou hebben plaatsgevonden. Verzoeker heeft gedurende het persoonlijk onderhoud echter eveneens verklaard dat de taliban ook reeds twee dagen na het overlijden van zijn broer naar zijn huis kwamen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Uit zijn verklaringen kan niet worden afgeleid dat de taliban gedurende deze eerste ontmoeting of dit eerste bezoek – twee dagen na het overlijden van zijn broer – reeds getracht zouden hebben om in te spelen op zijn emoties of hem zouden hebben aangespoord om met hen samen te werken, zodat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht geoordeeld heeft dat verzoeker verklaarde dat de taliban hem pas drie maanden na het overlijden van zijn broer bezochten in het kader van zijn rekrutering, terwijl ze twee dagen na het overlijden van zijn broer ook reeds naar zijn huis zouden zijn gekomen en dit aller eerste bezoek logischerwijze een uitgerekend moment lijkt om hem te vragen hun rangen te vervoegen door in te spelen op mogelijke wraakgevoelens door het recente overlijden van zijn broer. Verzoeker betoogt dan ook niet dienstig dat zijn verklaringen verkeerd worden begrepen en dat de adjunct-commissaris een verkeerde analyse van de situatie maakt.

Voorts wijst de adjunct-commissaris er terecht op dat de algehele ongeloofwaardige aard van verzoekers relaas doorgetrokken kan worden naar zijn verklaringen met betrekking tot de organisatie van zijn vlucht uit Afghanistan en de dreigementen van de taliban die zijn familie moest incasseren na zijn vertrek uit Afghanistan. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Toen u nog beschouwd werd als NBMV verklaarde u dat u zelf uw reis uit Afghanistan organiseerde, hiervoor gebruik maakte van verschillende smokkelaar en 5500 euro betaalde (zie administratief dossier fiche NBMV). Bij de DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u echter aan dat u geen idee had van de kostprijs van deze reis, gezien uw vader deze had georganiseerd (vragenlijst CGVS punt 36 en CGVS p. 25). Een opmerkelijk inhoudelijk contrast. Ook de dreigementen van de taliban die uw familie moest incasseren na uw vertrek uit Afghanistan wist u niet op een geloofwaardige wijze uit de doeken te doen. Weerom zijn uw verklaringen hieromtrent beladen met tegenstrijdigheden. Zo gaf u zelf vooreerst aan dat uw familie na uw vertrek geen problemen had met de taliban, om daarna te verklaren dat ze uw vader nog een keer hadden gebeld en uw huis hadden bezocht. Eens gevraagd of er ook naar uw jongere broer werd gevraagd door de taliban, draait u uw kar opnieuw en verklaarde u dat hij nog zeer jong was en dat de taliban níet naar uw huis kwam en enkel uw vader bedreigden (CGVS p. 26). Met uw gebrek aan eenduidige kennis hieromtrent weet u het CGVS allerminst te overtuigen over het bestaan van dergelijke bijkomende dreigementen na uw vertrek uit Afghanistan. Voornoemde tegenstrijdigheden vormen slechts een bevestiging voor uw reeds ongeloofwaardig relaas."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat hij bij confrontatie met de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen door de *protection officer* spontaan en eerlijk aangaf dat er een vergissing was. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat hij na confrontatie met zijn eerdere verklaringen meermaals aangaf dat hij dergelijke zaken niet had gezegd (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende

informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). Ook wanneer er hem werd verweten dat hij bij de DVZ niets had gezegd over de dood van zijn broer, verklaarde hij dat hij "*al deze dingen*" gedurende zijn "*dublin interview*" en ook tijdens zijn "*eerste interview*" had gezegd, waarna hij verklaarde dat hij dingen misschien niet in de juiste volgorde gezegd zou kunnen hebben (*ibid.*, p. 23).

Verder stelt verzoeker dat hij op het moment van het DVZ-interview nog heel jong was en dat hij ook zeer moe en gestresseerd was. Hij verwijst naar het medisch attest dat hij bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) en naar zijn verklaringen waar hij stelde dat het interview vijf minuten duurde en dat hij werd aangespoord om samen te vatten. De Raad wijst er echter op dat zijn beweerde jonge leeftijd (die in het licht van de beslissing van de Dienst Voogdij van 1 februari 2021 (zie *supra*) sterk gerelativeerd dient te worden), zijn beweerde vermoedheid en stress de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen niet kunnen verschonen. Dat het interview vijf minuten duurde is overigens een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker werd er op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., map 'DVZ', stuk 7/1, Vragenlijst, nr. 1). Voorts wijst de Raad erop dat een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij coherente en volledige verklaringen aflegt. Dat verzoeker bij de DVZ een dergelijk belangrijk element in zijn relaas als het overlijden van zijn broer niet heeft weergegeven, doet dan ook in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen daarover en bij uitbreiding aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker verder stelt dat het in feite zeer onwaarschijnlijk is dat een jongere zoals hij een eigen reis zou hebben gepland vanuit Afghanistan tot in België en dit zelf zou hebben betaald, doet hij geen afbreuk aan het gegeven dat uit het administratief dossier blijkt dat hij weldegelijk letterlijk verklaard heeft dat hij zelf zijn reis uit Afghanistan organiseerde en dat de kosten hiervan 5500 euro bedroegen (adm. doss., map 'DVZ', stuk 7/2, fiche « *mineur étranger non accompagné* »). Dat het hier duidelijk om een vergissing gaat, is dan ook een loutere bewering.

Verzoeker merkt vervolgens op dat in zodanig veel dossiers wordt aangedrongen op het feit dat het verhoor bij de DVZ steeds in twijfelachtige omstandigheden plaatsvindt (waarbij asielzoekers worden aangemaand om snel te zijn en voortdurend samen te vatten) dat de adjunct-commissaris onmogelijk zijn aantijgingen in dit verband kan negeren. Er bestaat volgens verzoeker geen enkele garantie over de juistheid van de gegevens die genoteerd werden tijdens het gehoor op de DVZ. Zolang er geen volwaardige wettelijke bijstand van een raadsheer wordt toegekend aan verzoekers tijdens het gehoor bij de DVZ, kunnen de verklaringen van dit gehoor niet tegen hen worden gebruikt nu er geen garantie bestaat op het perfect respecteren van de procedurele waarborgen, aldus verzoeker. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met dit betoog beperkt tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Naast het gegeven dat het verslag van de interviews bij de DVZ wordt voorgelezen door een tolk en de vragenlijst van het interview door de verzoeker voor akkoord dient ondertekend te worden, wordt er bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS nagegaan of het interview op de DVZ goed verlopen is, waarbij verzoekers de kans krijgen om aanpassingen te maken. Te dezen werden zijn verklaringen bij de DVZ aan verzoeker in het Pashtou voorgelezen, zodat hij de mogelijkheid had daarover bijkomende opmerkingen te maken, wat reeds een voldoende garantie moet zijn voor de juistheid van de gegevens die tijdens het verhoor genoteerd werden, en ondertekende verzoeker de vragenlijst ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., map 'DVZ', stuk 7/1, Vragenlijst). Tevens verklaarde verzoeker bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zijn interview bij de DVZ goed verlopen is, maar dat ze hem er geen details hebben gevraagd (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Hij stelde echter wel dat hij er de "*bigger picture*" en de hoofdelementen heeft kunnen geven (*ibid.*). Van aantijgingen in verband met twijfelachtige omstandigheden waarin het gehoor bij DVZ heeft plaatsgevonden is *in casu* dan ook geen sprake.

De adjunct-commissaris wijst in de bestreden beslissing verder nog terecht op het volgende:

"Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Servië, Bosnië en Frankrijk. Dit gezegd zijnde, diende u in Bulgarije, Roemenië en Polen wel reeds een aanvraag om internationale bescherming in. In alle drie deze landen wachtte u een beslissing met betrekking tot uw aanvraag niet af. Het feit dat u driemaal een beslissing niet hebt afgewacht, alsook hebt

nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemeend worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’), wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt gesteld:

“Naast de kopie van uw taskara en de foto’s van uw broer die hierboven reeds uitvoerig werden besproken, kan bovendien de kopie van de taskara van uw vader (zie groene map documenten 2), bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Voornoemde taskara vormt hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit en jullie familieband en hebben geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. Over het geheel van documenten (zie groene map documenten 1-3) moet bovendien worden herhaald dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Daarnaast moet er nogmaals gewezen worden op de slechts ondersteunende functie van deze documenten, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen.”

Dat verzoeker alle mogelijke moeite heeft “gevergd” om documenten neer te leggen die een link hebben met zijn dossier, kan niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure naast fotokopieën van zijn beweerde *taskara* en van de beweerde *taskara* van zijn vader, louter twee foto’s van zijn beweerde broer heeft neergelegd. Zoals hoger reeds werd gesteld, strookt verzoekers *taskara* niet met de resultaten van een leeftijdsonderzoek en met zijn eerder afgelegde verklaringen over zijn leeftijd en toont verzoeker zijn band met de persoon op de foto’s niet aan.

Verder voert verzoeker aan dat het feit dat hij niet in staat is om de documenten uiteindelijk te lezen en te begrijpen sterk de mogelijkheid relativeert dat hij het initiatief zou hebben genomen om ze te vervalsen of te liegen ten aanzien van de informatie ervan. De Raad ziet echter niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom het voor een persoon die de documenten niet kan lezen moeilijker zou zijn om het initiatief te nemen om ze te vervalsen of erover te liegen. Voorts blijkt verzoeker volgens zijn verklaringen actief te zijn op de sociale media (*facebook* en *Whatsapp*), wat zijn beweringen niet te kunnen lezen ondermijnt.

De omstandigheid dat officiële documenten in Afghanistan in feite onbelangrijk zouden zijn, doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat verzoeker louter onduidelijke fotokopieën van zijn beweerde *taskara* en de beweerde *taskara* van zijn vader en fotokopieën van foto’s van zijn beweerde broer heeft neergelegd, dat verzoekers *taskara* niet strookt met de resultaten van een leeftijdsonderzoek en met zijn eerder afgelegde verklaringen over zijn leeftijd en verzoeker zijn band met de persoon op de foto’s niet aantoonbaar. Ook van een asielzoeker uit Afghanistan mag in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen levert om zijn asielrelaas met bewijskrachtige documenten te staven, *quod non in casu*.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift nog dat hij een kwetsbaar profiel heeft. In dit verband wijst hij er vooreerst op dat hij een gebrek aan scholing ervaart. Hij meent dat men meteen merkt dat hij er niet in slaagt om betreffende sommige evenementen precies te zijn in de data en over zijn leeftijd, wat aantoont hoe het belang van tijd, data en leeftijd gerelativeerd wordt in de Afghaanse cultuur en een heel andere betekenis heeft dan in de westerse cultuur. Verder stelt hij dat het doorheen zijn verklaringen duidelijk wordt hoe het situeren in de tijd niet centraal staat in de Afghaanse mentaliteit. Hij meent dat zijn profiel van ongeschoolde jongen die op jonge leeftijd zijn land verliet zonder familielid en in België belandde zonder referentiepersoon het gebrek aan situering in de tijd verantwoordt en een zekere kwetsbaarheid vertoont waardoor de vereisten van het CGVS-verhoor dienden te worden aangepast en de bestreden beslissing hieruit geen argument kan trekken. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker nergens in de

bestreden beslissing wordt verweten dat hij gebeurtenissen niet precies in de tijd kon plaatsen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker meestal in staat bleek om te antwoorden op de vragen en om gebeurtenissen in de tijd te plaatsen (bijvoorbeeld: adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 8, 13, 15, 17 en 21). De Raad stelt verder nog vast dat de vragen door de *protection officer* bij het CGVS werden herhaald wanneer verzoeker aangaf ze niet te begrijpen (*ibid.*, p. 6 en 9). De Raad voegt hier nog ten overvloede aan toe dat, in het licht van de beslissing van de Dienst Voogdij van 1 februari 2021 en in tegenstelling tot wat hij verklaarde over zijn leeftijd, aangenomen kan worden dat verzoeker ongeveer 20 of 21 jaar was bij zijn vertrek uit Afghanistan. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker twee jaar naar school ging in Afghanistan en er ongeveer 20 dagen naar de *madrassa* ging (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) en dat hij actief is op de sociale media (*ibid.*, p. 17-18). Dit, samen genomen met de vaststelling dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure diverse documenten met een eigen handtekening ondertekende (zie bijvoorbeeld: adm. doss., map 'DVZ', stuk 7/2, Verklaring DVZ) relativeert zijn betoog dat hij als ongeschoolde jongen op jonge leeftijd zijn land verliet.

Voorts stelt verzoeker nog dat hij zelf aanhaalde hoe hij zware moeilijkheden ondervond tijdens zijn migratieparcours, doch laat hij na te concretiseren op welk vlak dit een impact zou hebben gehad op (de motieven van) de bestreden beslissing.

Uit het medisch attest dat hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ernstige depressie en angststoornis waarvoor hij regelmatig medicatie dient te nemen en psychologisch begeleid dient te worden. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift echter na enige concretisering of uitleg te geven over dit medisch attest en toont hiermee dan ook niet aan dat deze problemen enig verband houden met de door hem ingeroepen problemen in en vrees ten aanzien van zijn land van herkomst. Bovendien merkt de Raad op dat dit attest reeds van 14 april 2021 dateert. De Raad wenst verzoeker er wat dit betreft aan te herinneren dat hij er ingevolge de op hem rustende medewerkingsplicht toe gehouden is documenten en andere stukken ter staving van zijn vluchtrelaas zo spoedig mogelijk aan te brengen. Verzoeker maakte op geen enkel moment in de loop van de administratieve procedure gewag van psychologische problemen. Wanneer hem bij de DVZ op 6 april 2021 gevraagd werd hoe zijn gezondheidstoestand was, verklaarde verzoeker "*Ik ben goed*" (adm. doss., map 'DVZ', stuk 7/2, Verklaring DVZ, vraag 32). Ook gaf hij bij het invullen van de vragenlijst "*bijzondere procedure noden*" bij de DVZ op 6 april 2021 niet aan dat er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (*ibid.*, Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ). Bij het CGVS gaf verzoeker louter aan dat hij ten tijde van zijn interview bij de DVZ "*slapeloos*" was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23) en dat hij veel moeilijkheden had onderweg naar België, nu hij geslagen zou zijn geweest en geen eten en water zou hebben gehad (*ibid.*, p. 26). Het kan dan ook niet ernstig worden genoemd dat verzoeker in het kader van onderhavig beroep dit stavingstuk bijbrengt zonder toe te lichten waarom hij het niet reeds veel eerder in de procedure had kunnen bijbrengen. Deze weinig proactieve houding doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees. Uit het door verzoeker neergelegde attest kan verder op geen enkele manier worden afgeleid dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn psychologische toestand hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde incoherenties en onwaarschijnlijkheden onverkort overeind blijven.

Tot slot is verzoekers betoog omtrent de grammaticale- of typfouten in het gehoorverslag, daargelaten de vaststelling dat bepaalde delen van dit verslag kennelijk niet zijn opgesteld met het geduld en de toewijding van een redacteur die al het wereldse heeft verzaakt, niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de hoger gedane pertinente en concrete vaststellingen. Het gehoorverslag van het CGVS bevat omtrent de hoger geciteerde elementen immers duidelijke en afdoende gegevens. Een schending van de artikelen 16 en 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 of van "*de principes van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid*" kan niet worden aangenomen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie opgenomen in het administratief dossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met – en een

gegronde vrees voor vervolging door – de taliban die hem zouden willen meenemen en doden omdat hij op de vlucht ging nadat zij hem wilden rekruteren.

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op mogelijke problemen van (toegeschreven) verwestering.

In zoverre daaruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.”

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78 en 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het EHRM van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige “*geldende normen*” in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de talibancodes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA, *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in

Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat er sinds de machtsovername door de taliban verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd. Of een Afghaan een verwestering wordt toegeschreven, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen verwijst verzoeker naar verklaringen die hij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd en die volgens hem niet in rekening werden gebracht in de analyse van zijn dossier. Volgens hem wijst dit nochtans op een bijkomend asielmotief, namelijk *“de vrees ten aanzien van een asielaanvraag ingediend in Europa en een mogelijke hieruit volgende verwestering”*. De Raad stelt echter vast dat verzoeker zijn vrees doorheen deze verklaringen op geen enkele wijze heeft geconcretiseerd en dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht heeft geoordeeld dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden, nu deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade geïndividualiseerd en geconcretiseerd dient te worden. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen waar hij aanvoert dat deze verklaringen niet in rekening werden gebracht in de analyse van zijn dossier.

Verder betoogt verzoeker dat hij *“het land”* heeft verlaten begin 2019 en dat hij sinds begin 2021 in België verblijft, wat hem drie jaren de tijd gaf om zich aan te passen aan de westerse wereld met diens manier van leven en mentaliteit. Hij stelt dat hij zich heeft aangepast aan de westerse levensstijl en zich op een westerse manier kleedt en gedraagt. Hij stelt veel Belgische vrienden te hebben en perfect geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving, waardoor het voor hem ondenkbaar is om vandaag terug te keren naar Afghanistan *“aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving”*. Hij benadrukt dat hij in België is aangekomen toen hij nog jong was, dat hij in België onderwijs heeft genoten en dat hij sinds een jonge leeftijd omringd werd door zijn Belgische vrienden en in België dus beslissende jaren heeft doorgebracht *“die uitleggen wie hij vandaag is”*. Na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en zich psychologisch en fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, vreest verzoeker bij een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan voor discriminatie en persoonlijke vervolging. Hij geeft ook aan op een westerse manier te denken.

Vooreerst dient er op te worden gewezen dat verzoekers beweerde jonge leeftijd bij aankomst in België dient te worden gerelativeerd in het licht van de beslissing van de Dienst Voogdij van 1 februari 2021, waaruit blijkt dat verzoeker op 29 januari 2021 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker ongeveer tot zijn 20 jaar in Afghanistan heeft verbleven en er zijn vormende jaren heeft doorgebracht. Bijgevolg kan verzoekers betoog dat hij in België dus *“beslissende jaren”* heeft doorgebracht *“die uitleggen wie hij vandaag is”*, niet worden gevolgd. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker sinds begin 2021 in België verblijft, kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker voert aan dat hij zich psychologisch en fysiek heeft aangepast aan de westerse wereld nu hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, veel Belgische vrienden heeft, in België onderwijs heeft genoten, perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving en op een westerse manier denkt, doch laat na deze beweringen uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Met een dergelijk summier betoog maakt

verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Tevens blijkt na lezing van het administratief dossier dat verzoeker ook nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken kan er dan ook worden aangenomen dat verzoeker nog steeds beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan. Verder blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de taliban.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift dat de taliban in Afghanistan de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *sharia*-wet, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 235 658 van de Raad van 29 april 2020, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, waarvan kan worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en dat hij er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban die hem zouden willen meenemen en doden omdat hij op de vlucht ging nadat zij hem wilden rekruteren, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor*

de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud of in huisvesting te voorzien) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute

voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('*predominantly*') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld

naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat enkele maanden na de val van de Afghaanse regering de situatie in Afghanistan en de hongersnood aldaar in veel opzichten lijken op de situatie in

Somalië in 2011 en dat de elementen waarop het EHRM zijn vaststellingen in het arrest “*Sufi en Elmi*” heeft gebaseerd thans ook in Afghanistan aanwezig zijn, wijst de Raad erop dat in tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, er heden in Afghanistan wel degelijk een *de facto* regering aanwezig is, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan*

leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog

plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode aan het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 kunnen beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Laghman, waarvan verzoeker volgens zijn verklaringen afkomstig is, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan vier incidenten in de verslagperiode. Het gaat om een moord op een lid van de taliban door onbekenden (*battles*), twee explosies van gevonden, niet eerder ontplofte munitie (*explosions/remote violence*) en de moord op een voormalig medewerker van het *National Directorate of Security* (NDS) door onbekenden (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Laghman. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Voor zover verzoeker aanvoert dat alle internationale websites reizen naar Afghanistan afraden omwille van de sterk volatiele veiligheidssituatie en de hoge kans op een terroristische aanval, merkt de Raad op dat de geciteerde reisadviezen bestemd zijn voor reislustige Belgen en Fransen en niet te beschouwen zijn als richtlijnen voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst, zijn irrelevant daar ze niet slaan op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking hebben en bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN